

"Kuu rubla eimest teist ja kolmat lorda, kopsi — jahusott on läinud.

Ja nii lähewad kõik heeringa tünder, subtrufott, kohw-natulene, sigarid, hülseinid, paberosid ja tubak!

Kui kõik müüdud, tegi see kogu kolm kopsit alla lahesaja rubla.

"Mis saab säält wõlglastele, wõi mis minule!" lausub priistaw pool pilkawalt endise Leppiku Jaani otse waadates, kes pää longus priistawi ligidal seisab.

"No, wõlausaldajad igaüks wana wiitelise iffa saawad!" ütles üks linnamees pilgates ja läheb uksest välja.

Jaani wõtab taskust rätiku ja haigab üle filmade. Ta teeb nagu pühits ta higi, kuid siiski tunneb ta, et midagi nagu soolast suhu tuleb.

Leppiku Jaan on "pankrotti" jäänud. Talu eest saadud tuhanded on "lendu" läinud, ehk nagu ta ise sõbra-de ohlades tähendas: "Kõik läks wett wedama!"

Mari on laatsaretis haige. Linna õhk ja raske mured on ta pääle halwasti mõjunud. Kats poega läinud küll koolis, aga sellega nüüd edaspidi koolitada, kui mingit warandust ei ole?

"Mis ja nüüd pääle hakkad?" küsis teegi tuttav Jaanilt.

"Mis muud, kui labidameheks, tööd ostan ma iffa teha. Ega see terwist ei risu!"

"Parem mine maale ja latsu jälle põllutööga!" andis tuttav sõbralikku nõuu.

"Saagu mis saab, teise sulajeks ma maale ei lähe. Mul weel lats tugewat pihta, els ma latsu higitada!"

Nii arwas Jaan. Kas ta aga tal halja oksale saab, see on teine küsimus. D. Gr.

Tulus ja tarwiline.

Tuht on hää heinamaa wäetis. Pääle lehelise walmistamise peetakse tubast wähe lugu. Kui teda majapidamises ta palju ei saada, siiski maksab teda hoolega koguda, sest puutuht on kaaliga, wõrwarhapuga ja teiste taimetoidustega hää rammu heinamaadele. Üks põllumees jutustab, et tal tütt lüwa heinamaad olnud, kus heinasaal iffa wähemaks jäänud. Lehesesed lüwanawad

ja purunenud kogumise ajal ära, nõnda, et heinasaal pool loormat wõi 20 leistikat ja weel wähemgi wafamaast olnud, sellepärast wõtnud ta nõuiks rammutama hakata. Aga millega rammutada? Lauda sõnnikut olnud wähe ja lüwsõnnikut osta ei olla wõimalik olnud. Tulnud meelde, et tal tuhta olnud kogutud, ja see olla ju luulu järele hää heinamaa wägi. Waja latsuda. Olnud parajasti lewadene aeg, lumi olnud ära sulanud, maa aga alles külmetanud. Peremees wõtnud lahjast heinamaast 2 wafamaad välja, lastnud sambla, mida iffa lahja heinamaa pääl leidub, ära äestada, lülinud siis lase wafamaale 5 watta tuhta pääle ja äestanud siise. Järeldus olnud hää. Nohi hakanud waremalt latswama kui tõrwal olewa wäetamata heinamaa pääl, olnud pisem ja passem ning ta parem — walge ristilhein ja muud. Saal olnud üle 2 wafamaa 3 loormat, kuna enne kõigeparemal ajal poolteist loormat saadud. Seega siis saaks wafamaast kolm-weerand loormat, wõi raha pääle arwatud 3 rbl. rohkem. Selle eest maksab küll tuhta koguda ja heinamaa wäetamiseks tarwitada.

Seda ja teist.

Setu lootus teises ilmas. Setu tuleb tuppa ja lutsub mind potisid ja taidast ostma. Ma ütlesin: "Täna on pühapäew, sul ei sünni laubelda ja lats tead, luhu pühapäewa rifujad lähwad?" — Setu kostis: "Aus herr, milles mä noh ei tiija — wet läawäh põrgu." Kust ja seda tead! — "Ma — mä oõlõ maasterah kirjutõ Bet-sora ligih, sääli tuuli kui kiriherr pütäh (lanslis) jutust pidih." Ma ütlesin: "Setu, küll on seal walus põrgu tules põleda." Setu ütles: "Ma — ta miä noh sä pelgäh — mul oo täutä müümine selge, wet kuräh põrguh är tiidwä, nä pantwa mu põrguh tõrtsimiestele tuuma tõrwa müümä, nii oo jälgi paremb elo — mul sääli lah kui töõst hual oo." — See oli setu lootus pärast surma. R-a.

Me elu on ju wõitluswäli
Ja ootab oma sõjameest,
Ei astu sõber ega weli
Siin wõitlusele sinu eest.

J. Jakobson.